

ΕΜΠΡΟΣ

Μὲ τὸ θῆμα ἔμπρὸς
Εἶν' ὁ δρόμος λαμπρὸς,
Νὰ κι' ἡ Δόξα ποὺ ἀνοίγει στή μάχη
Τὰ χρυσᾶ της φτερὰ
Σὰν μιὰν ἄλλη φορὰ
Στῶν Ψαρρῶν τὴν ὀλόμαυρη ράχη.

Μὰ κι' ἂν εἶν' σκοτεινιά
Καὶ βαρειά καταχνιά
Κι' ἂν ἡ νύχτα δὲν ἔχει φεγγάρι.
Φῶς λαμπρὸ ὀδηγεῖ
Στὴν δαφνόσπαρτη γῆ
·Ὁ δαυλὸς τοῦ Κανάρη.

ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ

Μέσα στὸ φῶς τὸ ἀργυρὸ τοῦ οὐρανίου ἄστρου
Ποὺ ἀργυρᾶ εἶναι τὰ νερὰ καὶ ἀργυροῖ κι' οἱ κάμποι,
Παίρνει καὶ ἡ Ἀκρόπολις τὸ φῶς τοῦ Ἀργυροκάστρου
Καὶ γίνεται Ἀργυρόκαστρο ὅλη ἡ Ἑλλάς καὶ λάμπει.*

ΕΛΛΑΣ

Ὡ Ἑλλάς, Σὺ τὸ φῶς τοῦ παντός καὶ τὸ φῶς μου.
Εἶν' ὁ ἥλιος, ἡ δόξα τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ σου
Κι' ὁ δόφωτος Νοῦς σου,
Εἶν' ἡ δόξα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἡμέρα ποὺ λάμπει κι' αὐτὴ θαῦμα δικό σου.
Τῆς γλυκειᾶς χαραυγῆς σὰν ἀνάβουν τὰ πρῶτα,
Χρυσορρόδινα φῶτα.
Τὰ πουλιὰ τραγουδοῦν τὸ ἀπολλώνειο φῶς σου

Κάθε μάρμαρο σμίλη, κάθε σμίλη Φειδίας
Ἡ σκηνή σου Αἰσχύλος.
Κάθε λίθος σου θρῦλος
Κάθε κῦμα σου, κῦμα γαλανῆς Ἱστορίας.

Ὀρφικὲς μελωδίες ἢ αὐγὴ σὰν γελάση,
Τραγουδεῖ ἢ πνοὴ τοῦ ζεφύρου
Κι' εἶναι ἔπη χρυσᾶ τοῦ Ὀμήρου,
Ὅσα ψάλλει ὁ χορὸς τῶν Δρυάδων στὰ δάση.

Ἦταν τρίςαθη νύχτα σ' ἄλλους κόσμους, κρυφές
Τόσες μάγισσες τέχνες καὶ ὁ Νοῦς ὁ σοφός.
Κι' ἤρθες Σὺ, τότε κι' εἶπες μὲ Πιγδάρων στροφές
Δεῦτε λάθετε Φῶς.

Μ' ἂν γι' αὐτὴ τὴ χρυσῆ, φωτεινὴ σου ἀχτίδα
Ἀπ' ἀγκάθια σοῦ πλέξαν στεφάνι,
Ἐνας Μάρτης σοῦ φτάνει
Νὰ ξεμπλέξη τ' ἀγκάθια, νὰ σοῦ πλέξη στεφάνι,
Κι' ἀπὸ ρόδα νωπὰ μυρωμένα,
Ἐνα νέο καὶ πάλι
Νὰ γραφῆ Εἰκοσιένα.

Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Ὀλημερίς κι' ὄλονυχτὶς σκυμμένη στέκει.
Ἀπάνω στὰ βελόνια κι' ὄλο πλέκει.
Γι' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν γιὰ τὴν Πατρίδα.
Καὶ τὸ κουβάρι ὄλο σώνεται κι' ὄλο ἀγαταίνει.
Καὶ ὅπως εἶν' σκυμμένη,
Ἔχει ψηλὰ τὸ μέτωπο ἢ Ἑλληνίδα.

Καὶ τὰ βελόνια γίνονται σπαθιά,
Ποὺ βγαίνουνε ἀπ' τὴ χρυσῆ τους θήκη.
Ν' ἀγωνιστοῦνε μὲ τὸν νεῖο πολεμιστὴ.
Καὶ πλέκουν μὲς τὴ νύχτα τὴ βαθεῖα
Κι' εἶν' ἄσωστη κι' ἀτέλειωτη ἢ κλωστή.
Ὅσο κι' ἢ Νίκη.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κύριε, κάνε νὰ γενῆ ὁ κόσμος ἀδελφός,
Τὰ ματωμένα χέρια του νὰ ξεπληθοῦν στὸ φῶς,
Νὰ ἀνατείλῃ Εἰρήνη
Καὶ στῆς Ἀγάπης τὸ Ναὸ νὰ λειτουργήσῃ
ἢ Καλωσύνη.